

naar Jernbaneskylden i Forbindelse med Indtægten af selve Banen har bragt den, der har bygget Banen, Dækning for hans Udgifter, saa skal det, der yderligere kommer ind ved den, gaa tilbage til de paagældende Kommuner og derigennem til de Beboere, hos hvem den er opkrævet. Har man gjort det, har man naaet det, der er Maalet for Flertallet, og saa er man tillige kommen ind paa den eneste farbare Vej, ad hvilken man kan overlade til dem, der skulle rammes af den nye Skat, at afgøre, om de ville tage imod den, uden sikkert nogen Sinde at hindre, at en ellers forsvarlig og ønskelig Bane bliver anlagt.

Ja, det er disse Grunde, der have gjort, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Flertallet og altsaa heller ikke vil kunne stemme for det foreliggende Forslag. Jeg sad ikke i det Udvalg, som udarbejdede Forslaget, og fik derved ikke Lejlighed til at fremsætte mine Særmeninger som Ændringsforslag til det foreliggende Forslag, der i øvrigt efter min Mening indeholder væsentlige Fremskridt fra det, vi havde paa Tingets Bord i Fjor. Men de Punkter, hvor jeg har maattet tage Særstandpunkt, har jeg angivet i et Ændringsforslag, der ogsaa var fremme under Kommissionsbehandlingen, og som, hvad Særbestemmelserne angaar, falder saa væsentligt sammen med det Forslag, jeg havde fremme i Fjor her i Tinget, at jeg ikke finder Anledning til ved denne Forhandling at komme nærmere ind derpaa. Jeg fik jo ikke tilstrækkelig Tilslutning til dem her i Tinget i Fjor, og det venter jeg heller ikke at faa i Aar, men derfor anser jeg det ikke for udelukket, at de kunne faa deres Betydning, inden denne Sag bliver endelig afgjort.

Slengerik: Naar man ser paa de Navne — jeg tænker her paa Navnene paa Rigsdagsmænd —, der staa under Flertallets Betænkning i Spørgsmaalet om Jernbaneskyld, kan man føle sig nogenlunde overbevist om, at det her foreliggende Forslag har ikke faa Chancer for at blive ført igennem Rigsdagen, thi man vil se, at dette Flertal bestaar netop af de Mænd, der ogsaa repræsenterer Flertallet baade i Folketinget og i Landstinget. For Folketingets Vedkommende se vi Reformpartiet, de moderate, Højre og Socialdemokratiet repræsenterede i Flertallet. De ere nok til at gennemføre Sagen her i Folketinget. Og hvad Landstinget angaar, ser man Repræsentanter for Re-

formpartiet og det gamle Højre. De ere ogsaa nok til at føre det igennem. Derfor mener jeg, at man, naar man gaar ud fra dette Forhold, ikke behøver særlig at ryste for, at dette Lovforslag ikke skulde blive ført igennem og gjort til Lov, selv om det ikke just vil ske i denne Samling.

Det forekommer mig da ogsaa, at de i Kommissionen førte Forhandlinger, af hvilke dette Forslag er en Frugt, i ganske særlig Grad have været dikterede af Ønsket om at naa en Overenskomst, et Kompromis, og det har man altsaa naaet. Jeg skal nu ærligt sige, at det forekommer mig, at det ikke er en Kommissions Opgave, naar den paa et eller andet Omraade foretager et indledende Arbejde, at tilvejebringe et Kompromis. Jeg mener, at det havde været heldigere, hvis Kommissionen havde fundet, at det var en god Opgave for den at fremskaffe de klare og rene Standpunkter, selv om de var nok saa modstaaende, og gøre Indstillinger til Rigsdag og Regering i Henhold til disse Standpunkter. Det blev saa Rigsdagens og Regeringens Sag efter Overvejelse af Spørgsmaalet at tage det Standpunkt, man fandt var det rigtige.

Jeg tror, det har været lidt forhastet, naar man har sluttet Kompromisset allerede i Kommissionen, thi vi, der kende lidt til den Politik, der føres i Rigsdagen nu om Tider, ere nogenlunde paa det rene med, at et Kompromis kan nok komme, det har gode Veje. Vil man Kompromis, skal man blot møde i den danske Rigsdag, der ere alle de Betingelser til Stede, som man i det hele kan kræve, naar man ønsker at slutte Kompromis. Jeg mener derfor, at det havde været heldigere, om Kommissionens Arbejde var foregaaet saaledes, at Kommissionen havde gjort, hvad den kunde, for at optrække i lige, klare, bestemte og kraftige Linier de forskellige Synspunkter, saaledes at de kunde være til Vejledning for Rigsdagen og Regeringen, naar disse Faktorer senere skulde beskæftige sig med Sagen, og at man ikke i den Grad, som Tilfældet er, skulde have ladet sig det være magtpaaliggende allerede fra Kommissionen at fremskaffe et Forslag, om hvilket man maa sige, at det er egnet til at samle de forskellige Partier, i alt Fald de Partier, der udgøre Flertallet i Rigsdagens to Afdelinger.

I øvrigt skal jeg sige, at jeg til en vis Grad anerkender det Arbejde, der her foreligger, og ogsaa det foreliggende Kompromisforslag, men jeg siger udtrykkelig: